

og Lejlighed med den Forudsætning, at Ligningen tilvejebringes ved Bistand af det vedkommende kommunale Raad, og jeg finder det retfærdigt, at Udgifterne til Opvarmning af Kirkerne tilvejebringes ved en Stat paa Formue og Lejlighed alene, saaledes at de mindre Hartkornsbrugere, som ikke yde Formue- og Lejlighedsstat til Kommunerne, unddrages fra Ligningen, og endvidere mener jeg, at det vil være uretfærdigt over for dem, som ikke høre til Folkkirken, at give de kommunale Raad Ret til uden videre at tage Pengene af Kommunekasserne, hvortil ogsaa de uden for Folkkirken maa bidrage. Derfor maa jeg af alle disse Grunde fraaade at gaa ind paa den Betragtning, som er bleven gjort gældende af ærede Medlemmer og navnlig af det ærede Medlem fra Kallundborg (A. Sørensen), at de kommunale Raad skulde have Tilladelse til uden videre at tage Penge af Kommunekasserne. Det er meget vel bekendt, at der er flere Sogneraadsmænd, som ikke ønskede at skulle foretage en saadan særskilt Ligning. Jeg har faaet ikke saa Breve i den Anledning, inden Lovforslaget kom til 2den Behandling, og jeg faar maaske flere, inden denne Sag slutter, men jeg har afsvaret dem alle af de Grunde, som jeg har anført. Jeg finder som sagt ikke, det er rigtigt at tage Penge af Kommunekassen. Hvorvidt der er Sogneraad, som have benyttet den Fremgangsmaade tidligere, ved jeg ikke. Jeg kender i ethvert Tilfælde ikke noget saadant Tilfælde i den Egn, hvor jeg hører hjemme, men det ærede Medlem paatrod jo, at der findes Kommuner, hvor de tage Pengene direkte af Kommunekasserne til Kirkers Opvarmning. Om dette kan være slet med Amtsrådets Billigelse, ved jeg ikke, men jeg er vis paa, at der er adskillige Amtsråd, som ville sætte sig derimod, og man maa ogsaa i den Henseende være opmærksom paa, at naar man i denne Lov har nævnt de kommunale Raad, er det kun, fordi man har villet stille som en Udbygning, at de muligen ville yde deres Bistand til Fordelingen af Byrden paa den Maade, som nu Loven foreskriver, idet der, naar Byrden skal fordeles efter Formue- og Lejlighedsprincippet, ingen anden Myndighed i Kommunen er — hvad den ærede Minister ganske rigtig gjorde opmærksom paa —, der kan foretage en saadan Ligning uden netop Kommuneraadet, fordi det har alle de nødvendige Ting, som i saa Henseende skulle iagttages, til sin Raadighed. Derfor har man heller ikke, hvad enkelte have ønsket, gjort det til Pligt for Sogneraadet eller Kommuneraadet at foretage denne Ligning paa Formue og Lejlighed, selv om Fleertallet

af Beboerne ønskede det. Der staar kun i § 3, at det kommunale Raad „kan“ foretage denne Ligning, men ikke at det „skal“, og jeg ønsker heller ikke, at der skal indføres Tvang i saa Henseende. Det maa være Kommuneraadenes egen Sag, hvorvidt de ville yde Beboerne denne Velvilje, hvor der er Tale om at opkræve Penge til Anskaffelse af det nødvendige Ildbrændsel, eller ikke. Nu er Forholdet saaledes, at selv om de ville, kunne de ikke. At der er flere Kommuneraad, der ere villige dertil, ved jeg, og man ønsker derfor ved Loven at give de kommunale Raad, som selv ere villige til at vise Befolkningen i Kommunen en saadan Velvilje, Lov dertil. Det ærede Medlem fra Viborg Amt (Sloth), der rettede en Forespørgsel eller gjorde en Henstilling til Udvalget, vil af det, jeg har anført, forstaa, at jeg ønsker ikke, at denne Lov skal give Kommuneraadene direkte Anvisning paa Kommunekassen. Jeg ønsker at bevare det som en frivillig Sag, hvorvidt man vil fordele paa denne Maade, men hvis man vil en saadan Fordeling, at man da bibeholder, hvad Loven foreskriver i saa Henseende, nemlig Formue og Lejlighedsmomentet og ikke indfører noget andet. Den ærede Minister gjorde nogle Bemærkninger til de Endringsforslag, som Udvalget har stillet til § 1, og jeg forstod den ærede Minister saaledes, at han tiltraadte disse Endringsforslag, selv om han gjorde det med nogen Betænkelse. Det, der navnlig har vakt den ærede Ministers Betænkelse, er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt at flette af Lovforslagets § 1 de Ord: „af Staten anerkendt“, idet den ærede Minister absolut gaar ud fra, at de Beboere i et Sogn, som have sluttet sig til en Valgmændighed eller Fritmenighed, hvad man nu vil kalde den, som ikke er anerkendt af Staten, ere dermed uden for Folkkirken og som Følge deraf undtagne fra at yde de Bidrag, som denne Lov ellers vilde forpligte dem til. Men Udvalget har ikke villet blande sig i dette teologiske Spørgsmaal. Slet ikke. Udvalget har taget Sagen ganske praktisk og raisonneret som saa: Naar man sætter ind i Loven: „Fritagne ere de, der have sluttet sig til en af Staten anerkendt Valgmændighed“, tror selvfølgelig vedkommende Befolkning, at saa ere de forpligtede, som ikke have faaet Stats-Anerkendelse. Saaledes ville de ganske simpelt raisonnerer og derfor har man ønsket at holde det Spørgsmaal helt ude af Loven og indskrænke sig til at lade staa i Loven: „Undtagne ere de, der have sluttet sig til en Valgmændighed, der har enten Kirke eller Bedesal“, og det har glædet mig at høre, at den ærede Minister er tilfreds med det, jeg skal ikke komme